

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.229 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Iraanse nationaliteit komt op 28 juni 2008 het Rijk binnen.

Op 30 juni 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 4 september 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 19.722 van 28 november 2008 het beroep verwerpt.

Op 11 december 2008 wordt verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 december 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Op 16 januari 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 2 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Op 4 februari 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 10 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T. M. (...)

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.02.2009 (2)

Overwegende dat betrokkene op 30.06.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 28.11.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 19.12.2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 14.01.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 16.01.2009 een derde asielaanvraag indiende die op 02.02.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat de betrokkene op 04.02.2009 een vierde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een afschrift van zijn huwelijksakte voorlegt waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat dit document alleen de burgerlijke staat van betrokkene bewijst, maar verder geen ander licht werpt op zijn eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Iran de doodstraf zal krijgen maar hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat deze verklaringen bovendien niet van die aard zijn dat ze het weinig geloofwaardige karakter van zijn asielrelaas kan tenniet doen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 1 (één) dag.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat de bestreden beslissing vermeldt dat:

- Overwegende dat de betrokkene een afschrift van zijn huwelijksakte voorlegt waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat dit document alleen de burgerlijke staat van betrokkene bewijst, maar verder geen ander licht werpt op zijn eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Iran de doodstraf zal krijgen maar hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat deze verklaringen bovendien niet van die aard zijn dat ze het weinig geloofwaardige karakter van zijn asielrelaas kan ten niet doen.

En dan besluit dat

- betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4.

Doordat de bestreden beslissing ten eerste niet vermeldt dat het gaat om een gelegaliseerd afschrift van een huwelijksakte maar melding maakt van “een afschrift van zijn huwelijksakte” hetgeen duidelijk niet dezelfde bewijswaarde heeft.

Dat bovendien uit geen enkel element blijkt waarom verzoeker dit stuk reeds bij zijn vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen.

Dat verzoeker dit betwist; dat hij dit stuk niet eerder kon voorleggen zodat het zeker als nieuw element moet aanvaard worden.

Terwijl de bestreden beslissing op een redelijke manier moet motiveren waarom zij bepaalde elementen niet als nieuwe gegevens kan of wil aanvaarden; dat dit duidelijk verschilt van de feitelijke appreciatie die zij hieromtrent de –gelegaliseerde- huwelijksakte die verzoeker na zijn aankomst in België heeft bemachtigd en voorgelegd.

Dat het rekening houdend met de feiten en de situatie waarin verzoeker zijn land heeft verlaten, en is achtergelaten door zijn echtgenote en familie, behalve zijn broer, zeer moeilijk voor hem is om aan zijn documenten te geraken.

Dat hij niettemin doorzet en ook nu nog probeert van bijkomende stukken te bekomen.

Dat tenslotte het niet opgaat dat dit document alleen de burgerlijke staat van betrokkene bewijst maar verder geen ander licht werpt op zijn eerder aangebrachte asielmotieven.

Dat de bestreden beslissing aldus voorbijgaat aan de essentie van de asielmotieven, namelijk de moeilijkheden ontstaan uit het plegen van overspel in de islamitische republiek Iran.

Dat trouwens de eerste weigeringsbeslissing van het CGVS als één van de essentiële motieven inriep het feit dat verzoeker zijn burgerlijke staat niet kon aantonen. Dat het dus zeker van belang is in de beoordeling van de feiten welke die burgerlijke stand is. Dat het immers gaat om een vrees voor vervolging omwille van overspel aan zijn kant en aan de kant van de vrouw. Dat minstens aan zijn kant blijkt dat hij gehuwd is.

Dat dit nieuw element een voldoende reden had moeten zijn om verzoeker opnieuw toegang te verschaffen tot de asielprocedure en hem de kans te bieden om zijn verhaal opnieuw te doen en te verduidelijken.

Dat het middel voldoende duidelijk is maar dat verzoeker zich het recht voorbehoudt om dit verder te ontwikkelen in de loop van de procedure.”

3. 2. In haar nota repliceert verwerende partij dat wat betreft de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast op bestuurshandelingen, hetgeen de bestreden beslissing i.c. uitmaakt zodat dit onderdeel van het middel naar recht faalt. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht blijkt na lezing van het verzoekschrift dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu betreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verwerende partij meent dan ook dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen

laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn vierde asielaanvraag niet in overweging werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsplicht wordt beoogd. Vervolgens laat verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu betreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de gemachtigde van de minister geheel terecht heeft beslist om de vierde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) inclusief. Door verzoeker werden immers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor gebracht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op het bijgebrachte stuk en dat dit stuk afdoende wordt toegelicht waarom het niet in aanmerking komt als zijnde nieuw gegeven.

3.3. In zijn repliekmemoirie is verzoeker van oordeel dat zijn argumenten en zijn standpunten met betrekking tot het al dan niet voorhanden zijn van nieuwe elementen die de aanwijzingen kunnen staven dat er een gegronde vrees voor vervolging kan bestaan, voldoende werden toegelicht in het initieel verzoekschrift, hij vraagt dan ook in zijn repliekmemoirie het verzoekschrift als integraal hernomen te beschouwen en meent geen verdere uiteenzettingen daaromtrent te doen.

3.4. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, dit artikel bepaalt dat "Elk vonnis met redenen omkleed (is). Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken." Deze bepaling heeft aldus betrekking op jurisdictionele beslissingen terwijl de voorliggende beslissing een niet-jurisdictionele beslissing van een administratieve overheid is. Dit artikel kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag legde verzoeker volgend document voor:

- Gelegaliseerd afschrift van de huwelijksakte d.d. 1 mei 1997 afgeleverd door de registratiedienst van de aktes en eigendommen van het land – Ministerie van Justitie + de enveloppe waarin huwelijksakte werd opgestuurd.

In de bestreden beslissing wordt het gelegaliseerd afschrift van de huwelijksakte dd. 1 mei 1997 niet aanvaard als nieuw element met het motief: *“Overwegende dat de betrokkene een afschrift van zijn huwelijksakte voorlegt waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat dit document alleen de burgerlijke staat van betrokkene bewijst, maar verder geen ander licht werpt op zijn eerder aangebrachte asielmotieven.”*

Verzoeker verklaart daarnaast tijdens zijn verhoor nogmaals dat hij bij zijn terugkeer naar Iran de doodstraf zal krijgen. Deze informatie bekam hij telefonisch van zijn broer: *“Mijn broer zei mij dat als ik riskeer terug te keren ik de doodstraf zal krijgen. Mijn broer heeft aan de notaris uitgelegd waarom hij dit afschrift nodig had en toen mijn broer mijn situatie uitlegde, zei de notaris tegen mijn broer dat ik de doodstraf zal krijgen. De notaris is iemand die goed de wetten en zo kent.”*

In de bestreden beslissing wordt deze verklaring van verzoeker niet aanvaard als nieuw element met het motief: *“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar Iran de doodstraf zal krijgen maar hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat deze verklaringen bovendien niet van die aard zijn dat ze het weinig geloofwaardige karakter van zijn asielrelaas kan tenniet doen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motivering van de bestreden beslissing niet betwist in zijn verzoekschrift.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker ten eerste dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat het gaat om een “gelegaliseerd” afschrift van een huwelijksakte maar dat er louter melding wordt gemaakt van een afschrift van de huwelijksakte. Nochtans hebben beiden volgens verzoeker een verschillende bewijswaarde. Bovendien stelt verzoeker dat uit geen enkel element blijkt waarom hij dit stuk reeds bij zijn vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen. Verzoeker betwist dit en houdt voor dat hij dit stuk niet eerder kon voorleggen zodat het zeker als nieuw element moet aanvaard worden. De bestreden beslissing moet volgens verzoeker op een redelijke manier motiveren waarom zij bepaalde elementen niet als nieuwe gegevens kan of wil aanvaarden. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift tevens op dat rekening houdend met de feiten en de situatie waarin hij zijn land verlaten heeft het zeer moeilijk is voor hem om aan documenten te geraken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij van oordeel was dat verzoeker dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat de huwelijksakte dateert van 1 mei 1997, verzoeker reeds bij zijn tweede asielaanvraag verklaart dat zijn broer hem een kopie van deze huwelijksakte zal bezorgen en dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag reeds een afschrift van deze huwelijksakte bijbracht, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister oordeelt dat het afschrift van de huwelijksakte geen nieuwe gegevens betreft. Verzoeker toont in het verzoekschrift niet aan dat dit stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen of dat hij dit stuk niet in een eerdere asielaanvraag had kunnen bijbrengen. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt vermeld dat het om een gelegaliseerd afschrift gaat in plaats van een gewoon afschrift doet hier geen afbreuk aan.

Vervolgens stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat verwerende partij moet motiveren waarom zij bepaalde gegevens niet als nieuwe gegevens kan of wil aanvaarden en dat deze motivering duidelijk verschilt van de feitelijke appreciatie die verwerende partij geeft omtrent de huwelijksakte die verzoeker bijbrengt. Het gaat immers niet op dat dit document enkel zijn burgerlijke staat bewijst maar verder geen ander licht werpt op zijn eerder aangebrachte asielmotieven. De bestreden beslissing gaat aldus volgens verzoeker voorbij aan de essentie van zijn asielmotieven namelijk de moeilijkheden die ontstaan uit het plegen van overspel in Iran. Bovendien riep de eerste weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als één van de essentiële motieven in dat verzoeker zijn burgerlijke staat niet kon aantonen zodat het dus zeker van belang is in de beoordeling van de feiten welke die burgerlijke stand is.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt opgemerkt dat deze, naast de omstandigheid dat verzoeker geen document neerlegde dat zijn burgerlijke stand aantoonde, bovenal vaststelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbracht van de door hem ingeroepen feiten. Verzoeker wist immers niet of er klacht tegen hem werd ingediend of dat er een gerechtelijke procedure tegen hem was gestart, hij informeerde niet naar de gevolgen van de arrestatie van zijn overspelige partner, hij wist niet of zijn echtgenote een echtscheidingsprocedure heeft opgestart. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister stelt dat *“dat dit document alleen de burgerlijke staat van betrokkene bewijst, maar verder geen ander licht werpt op zijn eerder aangebrachte asielmotieven”*.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het is niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een schending

van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat dit beginsel aan de minister de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangebrachte documenten en argumenten van verzoeker in ogenschouw heeft genomen doch beslist heeft dat deze geen nieuwe elementen uitmaken die verantwoorden dat verzoekers vierde asielaanvraag in overweging zou worden genomen. Verzoeker maakt in het licht van voormelde vaststellingen niet duidelijk hoe in casu de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.